

dende virkelig har været lønnet i den Klasse, som bliver bestemmende for Beregningen. Ved Bestemmelsen af Lønningsklassen, der forudsættes truffen ved Lønningslov, bliver Størrelsen af den oppebaarne Lønning og Indtægt ikke afgørende, men derimod fortrinsvis Hensynet til, med hvilke aarslønnede af andre Klasser de paagældende nærmest kan sidestilles.

Til § 52.

Bestemmelsen svarer til § 16 i Pensionsloven af 24. Februar 1858, jfr. § 14 i Loven af 5. Januar 1851.

Til § 53.

De første af de heri nævnte Betingelser for Opnaaelsen af Pension er de samme, som hidtil har været gældende.

I Overensstemmelse med derom modtagne Andragender foreslaas den for visse ansatte ved Statsbanerne gældende Ret til at fratræde ved det 65. Leveaar udvidet til at gælde for alle Tjenestemænd. Medens man ikke har ment at kunne anbefale en almindelig Bestemmelse om, at Tjenestemænd i den nævnte eller anden Alder ubetinget skal afskediges, foreslaar man den for Gesandter hidtil gældende Forpligtelse til at søge Afsked ved Opnaaelsen af det 70. Aar paalagt alle Tjenestemænd. Tanken med Bestemmelsen er, at vedkommende Styrelse straks efter Modtagelsen af Afskedsansøgningen skal træffe Foranstaltning til Tjenestemandens Afskedigelse og kun maa afvige fra denne Regel, hvor ganske særlige Grunde gør det ønskeligt for Staten endnu en kortere Tid at kunne gøre Anvendelse af Tjenestemandens Arbejde og Bistand. Endelig foreslaar man de hidtil gældende Bestemmelser bevarede, hvorefter visse Tjenestemænd er berettigede til at kræve eller pligtige at modtage deres Afsked paa tidligere Tidspunkter.

Til § 54.

Bestemmelserne svarer i Princippet til de for Embedsmænd i Almindelighed hidtil gældende Bestemmelser, dog med den

Ændring, at Tjenestetid, som ligger forud for den ansattes 30. Leveaar, ikke medregnes som pensionsgivende; Undtagelse herfra er der dog gjort for visse Klasser af Tjenestemænd (jfr. 9. Stykke). Man anser det for en Selvfølge, at Tjenestetid efter Opnaaelse af nævnte Alder medregnes, hvad enten Tjenesten i sin Helhed har været forrettet indenfor en enkelt Gren af Statsstyrelsen eller under forskellige Etater enten samtidig eller til forskellige Tider.

Om, hvorledes der vil være at forholde i Tilfælde af Afbrydelse af Tjenesten, findes i 2. Stykke optaget en Bestemmelse, svarende til den hidtil gældende Praksis.

Kun Tjenestetid som fast ansat (som Tjenestemand) i Stillinger, som efter Forslaget er forbundet med Pensionsret, kommer ifølge Forslaget i Betragtning. Man anser det ikke for rigtigt at opretholde den hidtil praktiserede Regel, hvorefter Tjeneste som værnepligtig (menig eller Rekrut) medregnes ved Pensionsberegningen for Mænd, der har været Befalingsmænd i Hæren eller Flaaden. For Lokomotivførere, Lokomotiv- og Skibsfyrbødere, Togførere og Togbetjente ved Statsbanerne har hidtil den Regel været gældende, at hvert af de ved Pensionsberegning i Betragtning kommende Tjenesteaar ansattes til $1\frac{1}{6}$ Aar. Man finder ingen Grund til at udvide en saadan Regel til at gælde for lignende ansatte under andre Etater; ej heller til at opretholde Regelen som singular for Statsbanernes nævnte Tjenestemænd, saa meget mindre som de af disse, som har opnaaet Ansættelse efter Aar 1903, ved de her foreslaaede Bestemmelser, selv om Reglen ikke bevares, vil opnaa en Forbedring af deres Pensionsforhold allerede derved, at Pensionsalderen regnes fra det 30. Aar i Stedet for fra det 35.

Medens man i Almindelighed fastholder den hidtil gældende Regel, hvorefter Pensionen beregnes efter Gennemsnittet af Lønningsindtægten, foreslaar man at kun de sidste 3 Aar i Stedet for som hidtil de sidste 5 Aar før Afskedigelsen i